

saa væsentligt Tilbageskridt, at jeg i højeste Grad beklager, at et Flertal her i Salen vil tage det, og at man giver saa ringe Overgangsbestemmelser som dem, der er bragt i Forslag.

Vedrørende Spørgsmaalet om Taksterne skal jeg ikke vende tilbage til Spørgsmaalet om, hvorledes man kan betegne de Takster, jeg i sin Tid foreslog. Det skal jeg lade ligge. Men naar den højtærede Indenrigsminister siger, at jeg er stemt for Forslaget af 1919, fordi jeg foretrækker mine egne Børn, er det ikke rigtigt. Thi jeg foretrækker ikke Forslaget af 1919 principielt. Jeg sagde udtrykkeligt, da jeg fremsatte dette Lovforslag, at jeg foretrak et rent Princip med faste Takster. Det foretrak jeg ubetinget i 1919 som nu. Men der er en Betingelse for at kunne være med til dette Princip Gennemførelse i dets Renhed, og det er, at man kan gennemføre tilstrækkelig høje Takster, thi hvis man ikke kan gennemføre tilstrækkelig høje Takster, der kan dække alle Tilfælde, tilvejebringer man en uretfærdig Ordning, naar man ikke faar Adgang til at supplere dem. I 1919 sagde jeg: Jeg tror ikke, det er muligt at faa Rigsdagen med til nu paa en Gang at sætte saa høje Takster ind, at de kan dække alle Tilfælde; og det viste sig i den Grad at være rigtigt, at nu, da Ministeren foreslaar faste Takster, som i Forvejen var for smaa, forringes de for en saa væsentlig Del af Befolkningen som dem, der bor i Landkommunerne, yderligere meget stærkt ved det af Flertallet stillede Ændringsforslag. Derfor, selv om jeg ubetinget foretrækker de faste Takster, det rene Princip, maa jeg finde, at man, saa længe man ikke kan gennemføre det paa en saadan Maade, at dette Princip kan staa og blive forstaaet af Befolkningen og i al Almindelighed blive opfattet som en for alle væsentlig Fordel, maa nøjes med faste Takster og et tilstrækkeligt Supplement.

Naar saa Ministeren siger, at hans Forslag indeholder den rene Gennemførelse, er det ogsaa kun delvis rigtigt. Der er tre Afgivelser fra de faste Taksters Princip. I § 5 indføres der en Afgivelse, den, som nu er formet af Flertallet saaledes, at i fornødent Fald kan Kommunalbestyrelsen ud over det faste Beløb i Sygdomstilfælde udrede, hvad der maatte være nødvendigt; og der er afvejet derfra ved Ændringsforslag Nr. 8, som gaar ud paa, at hvor særlige Omstændigheder taler derfor, er Kommunalbestyrelsen berettiget til at yde den efterlevende Ægtefælle et Tillæg af indtil 25 pCt. af Aldersrenten; og der er afvejet

derfra i § 21 i Lovforslaget, som siger, at hvor alderdomsunderstøttede allerede nu har en højere Understøttelse, end de vil faa i Rente, kan Kommunalbestyrelsen forøge den faste Rente med Forskellen, altsaa supplere Aldersrenten op til den nugældende Alderdomsunderstøttelse. Med andre Ord: De faste Takster kan altsaa fraviges i Tilfælde af Sygdom, i Tilfælde af, at man allerede faar Alderdomsunderstøttelse, og i Tilfælde af, at den ene Ægtefælle dør. Derved erkender man, at de faste Takster ikke kan staa i alle Tilfælde, og jeg mener, at man bør erkende, at der er en Række andre Tilfælde ud over disse tre, hvor det kan være nødvendigt at supplere Understøttelsen, og det er det, mit Forslag gaar ud paa.

Man har saa talt om Muligheden for at skaffe Pengene til denne Lovs Gennemførelse, og nogle har ment, at den nye Ordning vilde blive meget kostbar, kostbarere end den nuværende Ordning. Det vil vise sig. Men man kan ikke tage som Bevis for, at denne Ordning vil blive kostbarere, at det vil blive nødvendigt at give nogle Kommuner Andel i det yderligere Stats-tilskud paa 5 Mill. Kr. Thi det er kun et Bevis for, at der er visse Kommuner, hvor denne nye Lov vil komme til at virke saaledes, at det betyder en Forøgelse af den nuværende Alderdomsunderstøttelse. Men der er mange andre Kommuner, hvor dette ikke er Tilfældet, hvor det tværtimod betyder en Forringelse, og Statens Tilskud til disse vil altsaa blive formindsket. Disse 5 Mill. Kr. er altsaa ikke noget Bevis for, hvorledes Loven vil komme til at virke finansielt.

Man har drøftet, hvorfra Pengene skal tages, og der er nævnt forskellige Ting. Jeg skal nævne en Ting til. For Øjeblikket er de økonomiske Tilstande, hvorunder vi lever som Følge af den Politik, den nuværende Regering fører, saaledes, at der er mange arbejdsdygtige Mennesker her i Landet, som ikke kan faa Arbejde; til deres Understøttelse og Underhold er der paa Finansloven og paa Tillægsbevillingsloven ydet et samlet Beløb paa i alt 47½ Mill. Kr., altsaa langt mere, end der paa disse Love ydes til Alderdomsunderstøttelse. Hvis den højtærede Regering kunde føre en saadan Politik, at denne Arbejdsløshed indskrænkedes, vilde det for det første betyde, at et mægtigt Beløb frigjordes, og dernæst, at den økonomiske Tilstand i Samfundet hævedes paa en saadan Maade, at den Depression, som er den umiddelbare Aarsag til, at Flertallet fremkommer med et saa ringe